

"Inklusion når det lykkes"
side 44:

Som et led i børneopdragelsen brugte mange forældre og pædagoger ros for at få børn til at gøre, som man sagde, de skulle. Og når børnene gjorde noget andet, brugte man straf – ros og straf er to sider af samme sag, kan man sige. I begge disse tilgange udtrykker den voksne en vurdering eller en bedømmelse af barnet. Den voksne ser det som sin ret at bedømme barnets intentioner og handlinger. Ganske anderledes er det med anerkendelse. Anerkendelse er, at den voksne ser og hører barnet på dets egne præmisser. Det betyder, at den voksne viser respekt for barnets perspektiv. At den voksne viser medfølelse, accept og afgrænsning – også når barnet gør noget, den voksne ikke vil have eller synes om. Den voksne skal selvfølgelig være tro mod sig selv – være autentisk (Krog og Secher 2009). Anerkendelse er ikke det samme, som at barnet skal have sin vilje, men når man tænker og handler anerkendende, er man forankret i den opfattelse, at vi alle gør det bedste, vi kan, ud fra de forudsætninger, vi har, og at vi alle sammen har nogle grunde til at gøre, som vi gør (Jensen 2004). Anerkendelse er altså ikke det samme som ros. Anerkendelse er en holdning om, at alle har de bedste intentioner (også børn og forældre), men at handlingerne ikke altid er lige passende til situationen.